

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/15/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121204977
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121204977.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX D. E., zastúpeného JUDr. Martinom Kundrátom, advokátom so sídlom Vajanského 47, 080 01 Prešov, proti žalovanému B. D. E., F. G. H. I. X, XXX XX D. E., IČO: XX XXX XXX, o vylúčenie veci z exekúcie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 03.12.2021, č.k. 20C/48/2021 – 44, jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a vyslovil, že žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca ako kupujúci uzatvoril s predávajúcim, spoločnosťou J. spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov dňa 25.08.2004 kúpnu zmluvu k nehnuteľnosti - stavba so súp. č. XXXX, postavenú na parcele CKN XXXX, v kat. úz. D. E., zapísanú na LV č. XXXX. Podľa bodu IV. prechod vlastníctva k nehnuteľnostiam prechádza na kupujúceho dňom povolenia vkladu katastrálnym úradom. Správny poplatok za návrh na povolenie vkladu a náhradu dane z prevodu nehnuteľnosti mal podľa zmluvy zaplatiť kupujúci, a teda žalobca. V konaní nebolo sporné, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, keďže nebol podaný návrh na vklad do katastra nehnuteľností. Prvoinštančný súd mal za to, že žalobca nenadobudol vlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti vydržaním, keďže neboli splnené podmienky vydržania, a to pokiaľ ide o jeho dobromyseľnosť. Uviedol, že v konaní nebolo sporné, že žalobca nehnuteľnosti užíva od uzavretia kúpnej zmluvy, avšak nebol dobromyseľný už samotným vstupom do ich držby. Opätovne poukázal na bod IV. kúpnej zmluvy, podľa ktorého účastníci zmluvy vedeli, že vlastníctvo k nehnuteľnostiam prechádza na kupujúceho dňom povolenia vkladu katastrálnym úradom. Nebolo preukázané a ani tvrdené, že by žalobca zaplatil súdny poplatok za návrh na vklad. Je teda zrejmé, že žalobca si musel byť vedomý, že návrh na vklad nebol podaný a takýmto spôsobom ani nemohol nenadobudnúť vlastnícke právo. Rovnako v konaní vypovedal, že nezaplatil daň z tejto nehnuteľnosti, čo podľa zmluvy mal vykonať najneskôr do 60 dní od uzavretia zmluvy. Tvrdenie žalobcu, že všetky náležitosti mal vysporiadať predávajúci sa súdu prvej inštancie javilo ako účelové. Ak by to tak malo byť, do kúpnej zmluvy by nebol daný bod o tom, že žalobca má zaplatiť poplatok za návrh na vklad a následne aj daň z prevodu nehnuteľnosti. Ak žalobca nepredložil žiaden doklad o úhrade týchto poplatkov, už od uzavretia zmluvy nemohol byť v dobrej viere, že mu vlastnícke právo k nehnuteľnosti patrí. Musel si byť vedomý, že vlastnícke právo je viazané na vklad do katastra nehnuteľnosti a takéto konanie, resp. nekonanie žalobcu, možno kvalifikovať ako neospravedliteľný omyl. Ak by aj pripustilo, že žalobca bol dobromyseľný pri vstupe do držby nehnuteľnosti, čo však

súd prvej inštancie vylúčil, tak vydržacia doba by sa prerušila momentom doručenia listu, ktorým bol žalobca dňa 25.03.2013 spoločnosťou J. s ručením obmedzeným v konkurze vyzvaný k oznámeniu dôvodu, na základe ktorého došlo k užívaniu nehnuteľnosti. Skutočnosť, že žalobca odpovedal, že nehnuteľnosti užíva na základe kúpnej zmluvy, ešte nezakladá bez ďalšieho jeho dobromyseľnosť, keďže dobromyseľnosť je potrebné vždy ohodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska. Žalobca sa pri bežnej opatrnosti musel domnievať, že nie je vlastníkom nehnuteľnosti a za bežnú opatrnosť súd považoval zabezpečenie si listu vlastníctva, prípadne oboznámenie sa s kúpnom zmluvou, z ktorej vyplýva moment nadobudnutia vlastníckeho práva. Žalobca teda doručeníím tohto listu musel mať dôvodné pochybnosti o tom, či mu vlastnícke právo patrí, a teda nemohla vo vzťahu k držbe uplynúť ani zákonom určená 10 ročná vydržacia doba. Súd prvej inštancie vo veci vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy, nebola preukázaná dobromyseľnosť držby, ako jedna z podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, preto žalobu zamietol. O trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel jeho žalobe a síce, aby určil, že predmetná nehnuteľnosť je vylúčená z exekúcie vykonávanej exekútorom H. K. L. v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Okresného súdu Prešov 23Er/1169/2005. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. Má za to, že v konaní dostatočne preukázal svoju dobromyseľnosť v čase uzatvárania kúpnej zmluvy v roku 2004 a aj v roku 2013, a to najmä svojou výpoveďou na pojednávaní dňa 03.12.2021 a zároveň listom označeným ako oznámenie adresované H. D. E. 11.04.2013. V konaní nebolo preukázané, že držba žalobcu je nedobromyseľná. Súd nedobromyseľnosť žalobcu vyvodil iba z ustanovení kúpnej zmluvy. Súd prvej inštancie spochybnil ústnu dohodu medzi žalobcom a konateľom predávajúceho, v zmysle ktorej mal konateľ predávajúceho vybaviť všetky formálne náležitosti v súvislosti s prevodom vlastníckeho práva na žalobcu a vyhodnotil tieto tvrdenia žalobcu ako účelové, hoci tieto tvrdenia žalobcu žalovaný nespochybnil, pričom podľa §130 ods. 1 OZ mal súd v prípade pochybností o dobromyseľnosti držby predmetnej nehnuteľnosti vyhodnotiť žalobcu ako držiteľa dobromyseľného. Zdôraznil, že predmetnú nehnuteľnosť počas celej držby užíva ako vlastnú, udržuje aj zhodnocuje ju, čo preukázal najmä fotodokumentáciou. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil aj vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle dokazovania vyplýva záver, že držba nehnuteľnosti je oprávnená a žalobca ju nadobudol titulom vydržania. Poukázal na obsah rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/30/2010. Podľa tohto rozhodnutia v prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom. Na základe týchto dôvodov navrhol žalobca podanému odvolaniu vyhovieť.

3. Žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť ako vecne správny. Čo sa týka rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/30/2010, žalovaný poukázal na to, žalovaný poukazuje na časti hovoriace o obvyklej opatrnosti a dobromyseľnosti, teda o atribúty, ktoré podľa názoru žalovaného žalobcovi chýbajú, čo bolo viac ako dostatočne v konaní preukázané. Zdôraznil, že ustanovenia kúpnej zmluvy, ktorú žalobca podpísal, dávali žalobcovi viac ako jasné informácie o tom, kedy a za akých podmienok nadobudne vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Korešpondencia, ktorá následne prebehla medzi H. D. E. a žalobcom svedčí o pokračujúcom benevolentnom postoji žalobcu k svojmu domnelému vlastníckemu právu, nakoľko ten sám seba stavia do pozície absolútneho a neomylného vlastníka, ktorý odmieta akceptovať a vysporiadať s akoukoľvek právnou udalosťou, ktorá je spôsobilá ho uviesť do pozície nedobromyseľného držiteľa, čím popiera samotný inštitút vydržania založený na dobrej viere, že mu vec patrí. Takýto postup svojmu domnelému vlastníctvu je pri tvrdení o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním neakceptovateľný. Žalobca za obdobie odkedy mal nehnuteľnosť v držbe, za túto neplatil daň z nehnuteľnosti aj napriek tomu, že žalobca je dlhoročný vlastník nehnuteľnosti určený na bývanie v meste Veľký Šariš, za ktorú daň z nehnuteľnosti uhradza. Žalobca v súvislosti s uzatváranou kúpnu zmluvou nepostupoval s obvyklou mierou opatrnosti, na čo správnym spôsobom podľa žalovaného poukázal aj prvoinštančný súd.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle zásad vyjadrených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), spolu s konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je.

5. V odvolacom konaní vyplýva z dispozičnej zásady, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu nadobudnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov a rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

6. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Miera dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

7. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/7/2010).

8. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností súd prvej inštancie vyvodil aj správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré odkazuje a na zdôraznenie vecnej správnosti v súvislosti s odvolacími námietkami dopĺňa uvedené.

9. Podanou žalobou sa žalobca vo vzťahu k žalovanému domáha určenia, že nehnuteľnosť – stavba so súp. č. XXXX, postavená na parcele registra „C“ č. XXXX v kat. úz. D. E., zapísaná na LV č. XXXX, je vylúčená z exekúcie vykonávanej Okresným súdom Prešov v exekučnom konaní sp. zn. 23Er/1169/2005.

10. V tejto súvislosti žalobca poukazoval na kúpnu zmluvu uzatvorenú podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka dňa 25.08.2004 s predávajúcim spoločnosťou J. G., so sídlom v Prešove so zdôraznením, že odo dňa jej uzatvorenia nehnuteľnosť užíva ako vlastnú aj napriek tomu, že nedošlo k vkladu vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti do príslušného katastra nehnuteľnosti, ale ako dobromyseľný držiteľ, nehnuteľnosť nadobudol do vlastníctva titulom vydržania.

11. Súdnu ochranu vlastníckeho práva k hnutelným veciam i k nehnuteľnostiam poskytuje zákon v ust. § 126 Občianskeho zákonníka vlastníkom proti tomu, kto neoprávnené zasahuje do ich vlastníckeho práva, najmä umožňuje domáhať sa vydania veci od toho, kto ju neprávom zadržuje. Základným predpokladom úspechu vlastníckej žaloby je preukázanie vlastníckeho práva k danej nehnuteľnosti.

12. Je potrebné zdôrazniť, že základnými podmienkami vydržania (na základe ktorých je uplatnený nárok žalobcu), pokiaľ právny poriadok tento spôsob nadobudnutia vlastníctva pripúšťa, vo všeobecnosti sú oprávnená držba, plynutie zákonom určenej vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Právne následky vydržania pritom nastavajú vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, ktoré právny poriadok pre takéto nadobudnutie vlastníctva vyžaduje.

Podľa zákona č. 141/1950 Zb. účinného od 01.01.1951 do 31.03.1964, vlastnícke právo k hnuťelnej i nehnuteľnej veci mohol nadobudnúť ten, kto ju držal oprávnene a nepretržite po dobu 3 rokov u hnuťelných vecí a 10 rokov u nehnuteľnosti. Za oprávneneho držiteľa sa považoval ten, kto so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, a to po celú vydržaciu dobu. V pochybnostiach sa predpokladalo, že držba je oprávnená.

13. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. účinný od 01.04.1964, oproti uvádzanému skoršiemu právnemu stavu, vydržanie vlastníckeho práva vôbec neumožňoval. V podstate len rešpektoval vydržaním nadobudnuté vlastníctvo do 31.03.1964. Až novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 131/1982 Zb. opätovne zaviedla inštitút vydržania (§ 135a) a súčasne umožnila pre vydržanie započítať aj dobu, po ktorú občan alebo jeho právny predchodca mal vec nepretržite v držbe s tým, že tento čas neskončí skôr, než uplynutím jedného roka od účinnosti tohto právného predpisu. Pokiaľ ide o dĺžku vydržacej doby, aj v tomto prípade išlo o 3 roky u hnuťelných vecí a 10 rokov u vecí nehnuteľných. Podľa tejto právnej úpravy predmety z majetku v bývalom socialistickom vlastníctve nemohol občan nadobudnúť vydržaním a pokiaľ išlo o predmety v súkromnom vlastníctve, výnimku tvorili pozemky, resp. ich časti, ku ktorým sa mohlo zriadiť právo osobného užívania. Ďalšia novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 509/1991 Zb., účinná od 01.01.1992, podstatne rozšírila spôsobilosť predmetu vydržania, umožnila vydržať pozemky do vlastníctva držiteľa (a nie štátu) a umožnila vydržanie aj voči štátu, ako i možnosť vydržať vlastnícke právo právnickou osobou.

14. Ako už bolo uvádzané, jedným zo základných predpokladov oprávneneho držiteľa je dobromyseľnosť v tom, že mu uvedené právo náleží, pričom toto presvedčenie musí byť podložené konkrétnymi skutočnosťami a preukázané dôkazmi. To znamená, že oprávnený držiteľ musí preukázať, že je v dobrej viere, že právo, ktoré vykonáva mu patrí, resp. riadne vzniklo alebo naň prešlo. V tejto súvislosti nestačí len faktický výkon tohto práva, ale oprávnený držiteľ musí vykonávať toto právo pre seba a byť v dobrej viere, že mu dané právo aj patrí. Čo predstavuje konkrétny titul pre vstup do držby možno odvádzať z toho, že vlastník má vôľu previesť vlastníctvo na iný subjekt, ktorý s úmyslom nadobudnúť ho, vstúpi do držby a zo všetkých okolností možno vyvodiť, že má dôvod správať sa ako keby mu vec patrila. Oprávnená držba teda predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí a že je v tejto dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam. Tieto podmienky musia byť splnené súčasne. Dobrá viera spočíva v presvedčení držiteľa, že je vlastníkom veci, ktorú drží alebo subjektom práva, ktoré vykonáva, keď zo zákona vyplýva, že nestačí prostá subjektívna dobrá viera; oprávnený držiteľ musí byť v dobrej viere „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj na okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj na právny dôvod (titul), ktorý by mohol mať za následok vznik tohto práva, vydržanie ktorého sa tvrdí. Dobromyseľnosť oprávneneho držiteľa musí byť daná už pri vzniku držby a potom po celý priebeh vydržacej doby (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/96/2018).

15. Je potrebné konštatovať, že v závislosti od vykonaného dokazovania, podľa návrhov strán sporu, súd prvej inštanície správne vyhodnotil, že žalobca nepreukázal, aby z jeho strany boli splnené podmienky vydržania tak, ako to predpokladajú citované zákonné ustanovenia. Z obsahu kúpnej zmluvy z 25.08.2004 bod IV. pre oboch účastníkov zmluvy plynie poukaz na to, že vlastníctvo k nehnuteľnosti prechádza na kupujúceho – žalobcu dňom povolenia vkladu M. N., G. M. O. a týmto dňom prechádzajú na kupujúceho všetky práva a záväzky spojené s vlastníctvom. Žalobca mal zároveň podľa tohto článku kúpnej zmluvy uhradiť správny poplatok za návrh na povolenie vkladu a daň z prevodu nehnuteľnosti. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a pritom ide o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť skutkový, ale aj právny a len výnimočne možno takýto omyl ospravedliť, a to v prípadoch, keď znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad. Súd prvej inštanície v tejto súvislosti správne poukázal na to, že za bežnú opatrnosť možno považovať zabezpečenie si príslušného listu vlastníctva, prípadne dôsledne oboznámenie sa s kúpnu zmluvou, z ktorej vyplýva moment nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V konaní nebolo preukázané, aby žalobca ako nadobúdateľ nehnuteľnosti podľa kúpnej zmluvy uhradil poplatky podľa čl. IV. zmluvy a zároveň si musel byť vedomý toho, že podľa textu zmluvy vlastníctvo prechádza na kupujúceho vkladom do katastra nehnuteľnosti podľa osobitného predpisu (do pozornosti uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/283/2009).

16. Súd prvej inštancie ďalej správne zdôraznil, že ak by sa aj akceptoval dobromyseľný vstup do držby žalobcu, tak zákonom určená 10 ročná vydržacia doba by sa prerušila momentom doručenia listu likvidátora spoločnosti J. G. D. O. z 25.03.2013, ktorý oznámil žalobcovi, že podľa jeho zistení predmetnú nehnuteľnosť užíva neoprávnene, keďže jeho dispozícia na užívanie nevyplýva zo žiadnej nájomnej a ani inej zmluvy uzatvorenej s vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Doručením tohto listu žalobca musel mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu vlastnícke právo k nehnuteľnosti patrí a zároveň v kontexte spomínaného konania, resp. nekonania žalobcu tento jeho postoj nemožno kvalifikovať ako ospravedlniteľný omyl.

17. Súd prvej inštancie napokon dostatočne vysvetlil, z akých dôvodov podanú žalobu zamietol a odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá kritériám určeným v § 220 ods. 2 CSP. Nemožno konštatovať, že by rozhodovacím procesom súdu prvej inštancie došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu jeho práv na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nemožno považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

18. Za situácie, že správne rozhodnutiu o veci samej zodpovedá aj výrok o trovách konania strán sporu, odvolací súd so zreteľom na všetky uvedené dôvody rozsudok potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 CSP.

19. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalovanému v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).